

EVA
BURGERS

Stil

Een Robin Escher
misdaadroman

gloude publishing

Proloog

DRIE JAAR EERDER

Ze staarde naar de foto's die voor haar op tafel lagen. Haar ademhaling was onregelmatig en schokkerig. Krampachtig hield ze de lucht in haar borstkas en longen vast, maar het ademhalingsmechanisme bleek sterker dan de drang om ter plekke te sterven.

Haar hand trilde toen ze een afbeelding uit de stapel pakte en ze er door een waterige mist een vluchtige blik op wierp.

Met haar vuisten had ze tegen Storms borstkas gebeukt en hem gesmeekt te zeggen dat het niet waar was; dat de foto's alleen maar een beeld lieten zien van iets waar ze jarenlang bang voor was geweest. En waar je bang voor was, gebeurde meestal niet. Een verdoofd gevoel overviel haar. Als in een soort nachtmerrie die langzaam vervaagde wanneer je wakker werd, lichtjes balancerend tussen waak en slaap. Maar Storm had ernstig gekeken en zijn hoofd geschud. Zonder enige aarzeling garandeerde hij haar dat ieder detail op de foto's een regelrechte weergave van de werkelijkheid was. De uren speurwerk die ze erin hadden gestoken waren niet voor niets geweest, stelde hij zichtbaar tevreden vast toen hij samen met Robin de deur uitliep.

Ze legde de foto weer neer en haalde diep adem. Met argusogen keek ze de woonkamer rond. Haar zintuigen stonden op scherp en bij ieder geluid voelde ze hoe haar spieren zich schoksgewijs

aanspannen. Haar blik bleef hangen bij het metalen voorwerp dat een klein stukje onder de beladen foto vandaan kwam. Langzaam gleed haar trillende hand over het koude witte tafelblad ernaartoe. Was er ooit een periode in haar leven geweest dat ze zich zo eenzaam had gevoeld als nu? Ze trok het mes onder de foto vandaan. Heel even richtte ze de punt naar de binnenkant van haar pols. Rillend voelde ze het ijzer op haar zachte vlees drukken. Maar de samentrekkingen in haar onderbuik gaven haar gek genoeg eerder een gevoel van opwindning dan van angst. Aarzelend duwde ze het mes iets dieper haar huid in.

Ze staarde voor zich uit terwijl ze het staal dieper in haar vlees boorde. Het duizelde haar toen ze een rood spoor over haar arm zag sijpelen. Nog één keer keek ze naar de foto op tafel. De verkramping in haar spieren verminderde iets en haar geest leek scherper toen ze het mes van zich af draaide. Alle twijfel leek verdwenen op het moment dat ze het op de afbeelding voor haar richtte. Met de punt van het mes streek ze over zijn gezicht voor ze het met kracht in haar pols stak.

Deel 1

NU

1

Robin Escher las de tekst op haar scherm voor de vierde keer, alsof dat iets aan de inhoud zou veranderen. Ze dacht terug aan de turbulente tijd die ze twee jaar geleden definitief had afgesloten.

Hell is empty and all the devils are here was het onderwerp van de mail. Haar liefde voor Shakespeare was hij in ieder geval niet vergeten.

Ze klapte haar laptop dicht en stond op van de bank, waar ze een paar minuten geleden nog ontspannen had gezeten. Het was de eerste keer in twee jaar tijd dat ze werd geconfronteerd met het verleden, en dan ook nog op zo'n knullige manier.

‘Waar was hij toen ik hem nodig had?’ mompelde ze, terwijl ze naar de keuken liep en koffie inschonk. De naam Mark Donner kwam haar in eerste instantie alleen vaag bekend voor, maar voor de naam Argus hoefde ze geen seconde bedenktijd. Zuchtend zette ze haar mok op tafel en ging weer zitten. Nu zat Mark dus in de problemen en vroeg hij haar om hulp. Het moest niet gekker worden. Ze besepte hoe cynisch die gedachte was, en dat terwijl ze een hekel aan verbittering had. Misschien was ze net iets te vaak teleurgesteld.

Ze pakte haar polaroidcamera van de tafel en richtte de lens op het computerscherm om een foto te maken. Belangrijke informatie moet je op verschillende plekken opslaan, zei ze tegen zichzelf. De camera had ze zichzelf een week geleden cadeau gedaan. De koop was pure nostalgie geweest. Op haar tiende verjaardag had ze een soortgelijk exemplaar van haar moeder gekregen.

‘Geen tijd voor mijmeringen,’ mompelde ze. Gehaast sloeg ze de laatste slok koffie achterover en sprong op. Om negen uur werd ze

op de redactie van de krant verwacht voor de ochtendvergadering. Wilde ze een keer niet te laat komen, dan moest ze snel zijn.

Robin ging het liefst flexibel om met de klok, maar voor de nieuwe chef was op tijd zijn een cruciaal punt. Het interesseerde Carla weinig dat ze zichzelf door haar starre houding niet bepaald geliefd maakte bij de vrijgevochten journalisten.

Puur om Carla uit te dagen had Robin het liefst vijf minuten later willen binnenkomen, maar ze wist dat ze alleen zichzelf daarmee zou hebben. Haar tweedaagse werkweek bij de middelgrote krant was een lot uit de loterij na een roerige periode. Niet iets om op het spel te zetten. Ze griste haar jas van de stoelleuning en pakte haar tas van de grond. Met twee treden tegelijk snelde ze de trap af naar de voordeur. Nadat ze reclamefolders met haar voet van de deurmat had geschoven, trok ze de voordeur open. De snijdende wind sloeg in haar gezicht als een onverwachte, venijnige klap.

‘Die weersvoorspelling voor een ijzige poolwind is uitgekomen, hoor,’ riep Luc haar lachend na. Hij trok de kraag van zijn jas omhoog voor hij zijn lunchroom binnenliep. Robin voelde in haar jaszak en trok er een gebreide muts uit die ze vlug opzette.

Toen Robin twee jaar geleden in de Frederikstraat in Den Haag boven het populaire tentje de Barista kwam wonen, had Luc er alles aan gedaan om haar aandacht te trekken. Stiekem hoopte hij op meer. Maar toen hij eenmaal in de gaten kreeg dat de liefde niet wederzijds was, bleef een platonische vriendschap over. Iets waar hij vrede mee leek te hebben, al bleef hij wel volop met haar flirten. Robin voelde zich geveleid door zijn belangstelling.

Kom, gebaarde hij uitnodigend. ‘Ik maak een lekkere latte voor je.’

‘Sorry, ik zou niets liever willen, maar ik heb haast.’ Robin zweeg kort. ‘Misschien aan het einde van de middag,’ vulde ze snel aan toen ze zijn teleurgestelde gezicht zag. Klikklakkend op haar suède laarsjes rende ze de straat over naar haar crèmekleurige Fiat 500. Haar lange donkerblonde lokken verstopt onder de gebreide muts.

Luc lachte schamper. Hij stak zijn duim op toen ze zich nog even naar hem omdraaide. ‘Succes met schrijven,’ riep hij.

De route naar de redactie zag er door de miezige regen al net zo troosteloos uit als het kantoorgebouw zelf. Robin snelde door de

gangen van het pand waarin de krant sinds vorig jaar gevestigd was. Wiegend van het ene been op het andere wachtte ze op de lift. Nog voor de deuren volledig opengeschoven waren, glipte ze naar binnen en drukte op nummer drie. Terwijl ze de lift voelde stijgen, draaide ze zich om naar de spiegelwand achter haar. Ze trok de muts van haar hoofd en fatsoeneerde haar haren met haar handen. Aangekomen op de derde verdieping, rennend over de kaal gesleten vloerbedekking, zag ze een collega lopen in de richting van de vergaderzaal. Nog net voor hij de deur wilde sluiten, draaide ze vlug langs hem heen de kamer in.

‘Nou, dat was op het nippertje,’ merkte Carla op.

Robin trok haar wenkbrauwen omhoog. ‘Ik ben toch op tijd?’ zei ze zo onschuldig mogelijk, terwijl ze haar chef een gemaakte glimlach toewierp.

‘Niet best geslapen, zeker?’ fluisterde Naomi in haar oor, toen Robin op de stoel naast haar was neergeploft. Robin keek schuin opzij naar de collega die haar leven tijdens de saaie bijeenkomsten nog een beetje dragelijk maakte.

‘Straks samen op pad?’ vroeg Naomi, terwijl Carla zich opwond om een artikel dat bij de concurrent gepubliceerd was door onoplettendheid van haar eigen journalisten.

‘Is goed,’ antwoordde Robin. ‘Alleen moet ik eerst nog twee artikelen voor mijn rubriek afmaken.’ De rubriek ‘Advocaat van de duivel’ was een idee van Robin. Ze had het een paar maanden terug enthousiast geïntroduceerd bij Carla die positief reageerde. ‘Advocaat van de duivel’ werd een succes. Iedere maand interviewde Robin een jurist of advocaat over een spraakmakende zaak. Hoewel de rubriek haar veel tijd kostte (want verzin iedere keer maar weer eens iets nieuws), was ze toch altijd weer trots als ze haar naam vetgedrukt in de krant zag staan.

‘Laat het me weten als je klaar bent,’ riep Naomi.

Als Naomi niet vanaf het begin Robins collega was geweest in de misdadjournalistiek, had ze het waarschijnlijk niet lang uitgehouden bij de Haagse Mediagroep. Hoewel ze beiden gebrand waren op een interessante scoop, stond het een goede samenwerking zelden in de weg. Haar werk had ervoor gezorgd dat ze zich sinds tijden weer wat meer op haar gemak voelde. De overgang van haar woning in Amsterdam naar Den Haag was al heftig ge-

noeg geweest en dan had ze het nog niet eens over haar beladen vertrek bij de politie na vijftien jaar.

Plotseling zag Robin de mail van vanochtend weer helder voor zich. Ze sloot haar ogen en hield een paar seconden haar adem in.

Niet aan denken

Niet aan denken

Niet aan denken, hamerde het als een mantra in haar hoofd. Op de achtergrond hoorde ze Carla's schelle stem, maar zelfs dat verdrong de beelden niet.

'Gaat het wel goed?' vroeg Naomi terwijl ze achter Robin aan de redactieruimte in liep. 'Je lijkt zo afwezig.'

'Met mij gaat het prima,' zei Robin. Ze tuurde over de afdeling. 'Maar ik word wel heel chagrijnig van die flexplekken. Wordt het hier echt iedere week drukker of verbeeld ik het me maar?' De grote open ruimte was volgepropt met bureaus omdat er in het verleden vaak was geklaagd over het tekort aan werkplekken. Maar sinds de komst van talloze parttime en tijdelijke krachten, leek de afdeling wel overbezet.

'Geef mij maar gewoon een vaste plek,' mopperde Robin.

'Dat is niet meer van deze tijd,' zei Naomi, terwijl ze rondkeek. Ineens wees ze vooruit. 'Daar is nog een bureau vrij.' Ze liep naar de lege plek achterin en schoof een laptop opzij. 'Hugo zat hier, maar ik zag hem net naar buiten lopen.'

Robin trok snel haar spullen uit haar tas en ging tegenover Naomi zitten. 'Ruimte zat voor twee.'

'Waarom vraag je niet een vaste plek aan Carla?' vroeg Naomi. 'Ik weet zeker dat jij dat wel voor elkaar krijgt.'

'Dat betwijfel ik.'

'Tuurlijk wel. Carla is helemaal lyrisch over je werk. Bijna alle interessante opdrachten gaan naar jou.'

'Bespuur ik enige jaloezie?' vroeg Robin glimlachend op. Ze pakte een zwart notitieblok uit haar tas.

'Ik gun het je, maar ik heb wel gelijk.'

Robin kon niet ontkennen dat Carla vaak lovend over haar was. Tenminste, als het over haar journalistieke vaardigheden ging, op haar chaotische karakter had ze continu iets aan te merken.

Na dik een halfuur tikken, las Naomi haar artikel kritisch door. 'Carla kan tevreden zijn,' mompelde ze. Ze keek op naar Robin die

strak naar haar beeldscherm staarde. ‘Zullen we zo naar buiten gaan? Ik wil eigenlijk even naar de rechtszitting over die steekpartij op de sportschool. Niet echt een boeiende zaak, maar er is weinig ander nieuws.’

‘Ga jij maar,’ antwoordde Robin zonder op te kijken. ‘Ik moet dit echt afmaken.’

Naomi pakte haar tas in. ‘Zie ik je vanmiddag dan nog?’

‘Hangt ervan af. Ik ga niet te laat naar huis, want Anna komt eten.’

Er verscheen een lach op Naomi’s gezicht. ‘Later wil ik net zo’n leuke moeder worden als jij.’

Robin grijnsde. ‘Ja joh, laat me maar weer even voelen hoe oud ik ben.’ Naomi was maar vier jaar ouder dan Robins dochter Anna.

Ze schudde haar hoofd en zei beschaamd: ‘Zo bedoelde ik het niet. Je bent helemaal niet oud.’

Robin wuifde haar opmerking weg. Het was het laatste waar ze zich druk om maakte. Achtendertig jaar was een prima leeftijd voor een alleenstaande moeder met een volwassen dochter.

‘Zou jij de rechtbankverslagen die ik al heb over die steekpartij ook willen lezen?’ vroeg Naomi op ernstige toon. ‘Het zou jammer zijn als ik een aanwijzing over het hoofd zie.’

Robin glimlachte. ‘Altijd op zoek naar de mooiste scoop.’

Naomi trok haar wenkbrouwen op. ‘Die hopen we allemaal te vinden, toch?’

‘Laat me die stukken komende week maar even zien,’ zei Robin geruststellend.

‘Morgen heb ik ze voor je.’

‘Dat is mijn vrije dag.’

‘Ben je gewoon thuis?’

‘In principe wel.’

‘Dan breng ik ze misschien wel even langs in die decadente straat waar jij woont,’ zei Naomi.

‘Decadent of niet,’ reageerde Robin, ‘ik heb zelden ergens zo fijn gewoond.’ Terwijl Naomi haar spullen pakte en de redactie afliep, tikte Robin driftig verder. Geen tijd om te verslappen want het artikel moest af.

Voor Robins gevoel was Naomi al de hele dag weg toen haar vingers verkrampden. Na urenlang achterstallig werk inhalen, lag ze

nu weer redelijk op schema. Opgelucht schoof ze haar laptop opzij. De redactieruimte was nagenoeg leeg en ook Carla was al naar huis. Robin keek op haar horloge. ‘Half vijf,’ zei ze hardop. Jachtig las ze de twee artikelen nog een keer door en mailde ze naar de eindredacteur. Ze pakte haar spullen en rende het kantoor uit.

2

‘Maar als die Carla zo vervelend is, dan zeg je haar dat toch gewoon?’ reageerde Anna verontwaardigd op Robins geklaag. Robin zag dat Anna’s gezicht een mysterieuze gouden gloed kreeg door het dansende kaarslicht op tafel. Zelfs na twintig jaar kon ze zich nog verbazen over haar schoonheid.

‘Ik wil mijn baan niet verliezen,’ zei Robin, terwijl ze nog wat pasta op haar bord schepte.

Anna trok haar schouders op. ‘Je hebt je freelancewerk toch nog?’

Robin glimlachte flauwtjes. ‘Als je twintig bent, lijkt alles nog zo heerlijk zorgeloos.’

Anna negeerde haar moeders opmerking. ‘Heb je in de gaten dat je weer dezelfde kant op gaat als twee jaar geleden?’ Ze legde haar bestek neer en keek haar moeder indringend aan. Robin fronste haar wenkbrouwen, maar ze wist precies waar Anna op doelde. ‘Toen zei je ook niet wat je dacht, mam.’

‘Ik zei juist wel wat ik dacht, alleen pakte dat verkeerd uit.’

‘Maar je hebt niet teruggevochten,’ stelde ze.

Robin voelde haar ademhaling versnellen en direct spookten de beelden van toen weer door haar hoofd. ‘Vind je dat?’

‘Ja, dat vind ik. Je hebt je laten wegsturen terwijl jij het slachtoffer was.’

Er viel een stilte die langer duurde dan prettig voelde. Het getik van het bestek op de borden werkte op Robins zenuwen.

‘Heb je nog weleens iets van Storm gehoord?’ vroeg Anna plotseling.

‘Nee, maar daar heb ik ook geen behoefte aan,’ zei Robin resoluut.

‘Echt asociaal hoe hij jou heeft laten vallen.’ Ze keek Robin vra-

gend aan, wachtend op een reactie. Toen die uitbleef zei ze: 'Jullie waren zo close.'

Robin trok haar wenkbrauwen omhoog. 'Soms gaat het zo.' Ze stond op, stapelde de borden en schalen op elkaar en liep ermee naar de keuken. 'Wil je koffie?' riep ze vanuit de gang.

'Nee, dank je. Ik moet nog leren. Morgen tentamen Engels. En pap zou misschien nog even bij me langskomen.' Toen een reactie uitbleef liep Anna naar de keuken en zei schuld bewust: 'De volgende keer blijf ik wat langer.' Ineens werden haar ogen groot. 'Shit, bijna vergeten. Ik heb nog een cadeautje voor je.' Ze rende terug naar de woonkamer en voelde in haar tas. 'Voor jou,' zei ze triomfantelijk tegen Robin die haar naar de kamer was gevolgd.

'Wat lief, maar waarom?'

'Zomaar, omdat dit echt iets is voor een warhoofd als jij.'

Verrast pakte Robin het cadeau uit. Lachend bekeek ze het telefoonhoesje met op de achterkant haar initialen in gouden hoofdletters.

'Inderdaad onmogelijk om dat kwijt te raken,' grinnikte Robin. 'Maar je kent me. Het zal me vast wel een keer lukken.' Ze liep met haar dochter mee de trap af naar de voordeur en botste bijna tegen Luc op die de deur naast haar opende.

'Dames,' zei hij plechtig, maar op een grappige toon. 'Alles onder controle?'

'Ja hoor,' reageerden Robin en Anna in koor. Luc sjouwde twee op elkaar gestapelde kratten naar binnen.

'Trouwens,' zei Robin tegen Anna, 'ik heb een sleutel onder de plant naast mijn voordeur gelegd, dus mocht je weer eens je sleutel vergeten...'

Anna lachte. 'Dat is handig, mam. Vooral voor jezelf. Het zal je een hoop kosten voor de slotenmaker schelen.'

Robin grijnsde. 'Precies.' Ze had zichzelf de afgelopen maand al twee keer buitengesloten.

'Of zal ik toch nog even blijven?' vroeg Anna na een korte stilte. Ze keek Robin vragend aan en beet op haar onderlip.

Robin omhelsde haar en drukte een kus op haar voorhoofd. 'Maak je om mij maar geen zorgen.'

Anna maakte zich los uit de omhelzing. 'Je was zo stil tijdens het eten.'